

Movila lui Burcel

Vasile Alecsandri

Într-o zi de sărbătoare,
Într-o zi cu mândru soare
Care lumea-nveselea
Și cu aur o-învelea,
Iată, mări, se ivea,
Ca alt soare strălucea
Domnul Ștefan cel vestit,
Domnul cel nebiruit!
El pe cal încăleca
Și cu mulți voinici pleca
De la scara curții lui
La biserică-n Vaslui.
Clopotele răsunau,
Steagurile-i se-nchinau,
Armăsarii spumegau,
Frâiele și le mușcau,
Iar poporul tot striga:
„Să trăiești, măria-ta!”
Când aproape de intrare,
Ce se aude-n depărtare?
Glas de om chiuind tare:
„Hai, ho, ța, ho, Bourean,
Trage brazdă pe tăpșan.”
Ștefan-vodă se oprea
Și din gură-așa grăia:
„Auzit-ați, auzit
Glas de român necăjit?
Într-o clipă să-l găsiți,
Și cu el aici să fiți.”
Cinci panțiri se alegeau,
Pe Vaslui în sus mergeau
Până zăreau într-o movilă
Un român arând în silă
Și movila brăzduind
Și din gură chiuind:
„Hai, ho, ța, ho, Bourean,
Trage brazdă pe tăpșan!”
Cei panțiri descălecară,
Pe român îl ferecară,
La Vaslui îl aduceau
Și la Domnul mi-l duceau:
„Măi române, să n-ai teamă,
Spune nouă cum te cheamă?”

„Teamă n-am că sunt român!
Teamă n-am, că-mi ești stăpân!
Tu ești Ștefan domn cel mare
Care-n lume seamăn n-are
Și eu sunt Șoiman Burcel,
Puișor de voinicel!”
„Să trăiești dacă n-ai teamă!
Dă-ne nouă bună seamă
Cum de te-ai păcătuț
Să te-apuci de plugărit,
Tocmai în zi de sărbătoare,
Tocmai în timp de închinare?”
„Doamne, pun mâna la piept
Și mă jur să-ți spun cu drept.
Pân-a nu-ajunge plugar
Aveam falnic armăsar
Și o ghioagă nestrujită
Cu piroane țintuită,
Care când o învârteam
Proașcă prin dușmani făceam,
Câte opt pe loc turteam!
Alelei! pe când eram
Om întreg de mă luptam,
Mulți păgâni am mai stricat!
Multe capete-am fărmat
De tătari și de lifteni
Și de falnici ungureni!
Iar în loc la Războieni
Mi-a căzut ghioaga din mână
De o sabia păgână:
Dar n-a căzut numai ea,
A căzut și mâna mea
Cu păgânu-alătura!
De-atunci n-am ce să mă fac
C-am ajuns un biet sărac,
Nici n-am casă, nici n-am plug,
Nici juncani ca să-i înjug!
Toată vara m-am rugat
De bogații cei din sat
Să-mi dea plugul ca să ar...
Mi-a fost ruga în zadar.
Atunci, Doamne, mă-ntorsei,
La tătari că mă dusei,
Un plug mare că prinsei,
Și c-un bou îl înjugai
Și de lucru m-apucași,
Că săracul n-are soare,
Nici zile de sărbătoare,

Ci tot zile lucrătoare!"
Domnul Ștefan l-asculta
Și din gură cuvânta:
„Măi Burcele, fătul meu!
Iată ce hotărăsc eu:
Ia-ți un plug cu șase boi
Și mergi bogat de la noi.
Ia-ți movila răzeșie
Ca s-o ai de plugărie,
Dar în vârful-i să te-asezi,
Ca stejar să priveghezi,
Și tătarii de-i vedea
C-au intrat în țara mea,
Tu să strigi cât ce-i putea:
Sari, Ștefane, la hotare
C-a intrat sabia-n țară!
Atunci eu te-oi auzi,
Ca un zmeu m-oi repezi
Și nici urmă-a rămânea
De tătari în țara mea!"